

Ondernemend

én

ONTHANDIG

Een kleine ondernemster met de billen bloot

Raimke van den Beemt-Groothuizen

Heb jij weleens met je éigen auto over je éigen enkel gereden?

Kun je succesvol ondernemen als je heel erg (of een beetje) onhandig bent? Jazeker! Sterker nog, onhandig zijn kan zelfs enorm in je voordeel werken.

Dit boek bevat persoonlijke anekdotes van een succesvolle ondernemster, die door haar onhandige aard regelmatig in onhandige situaties belandt. Naast haar persoonlijke anekdotes, deelt ze in dit boek de lessen die ze als ondernemer uit deze situaties trok.

Raimke van den Beemt-Groothuizen is naast animatie filmmaker ook ervaringsdeskundige op het gebied van onhandig zijn. Zij heeft als Jong MKB-er van Nederland, spreker op TEDxBreda en met een vermelding in de Viva400 bewezen een succesvolle ondernemster te zijn.

Haar passie?

Verhalen vertellen op een geanimeerde wijze.

uitgeverij

de schildpad
&
de maan

ISBN 978-90-819572-6-7

9 789081 957267 >

Ondernemend én ONHANDIG

Een kleine ondernemster met de billen bloot

Raimke van den Beemt-Groothuizen

Titel: Ondernemen én Onhandig
Copyright: ©2016 Raimke van den Beemt-Groothuizen
Auteur: Raimke van den Beemt-Groothuizen

Uitgever: De Schildpad en de Maan
ISBN/EAN: 978-90-819572-6-7
NUR: 402 - Waargebeurde verhalen

Voor papa en mama,

omdat onhandigheid kennelijk in je genen kan zitten.

Al onderschat ik ook de invloed van jullie praktijkvoorbeelden niet.

Ik ben jullie dankbaar, voor het leren samen te lachen om iedere 'onhandige actie'.

Inhoud	
Voorwoord	
Een onhandig voorwoord	6
Inleiding	
Voor ik met de billen bloot ga...	11
Tijdslijn	
Mijn afgelopen dertig jaar in een notendop	13
Hoofdstuk 1	
Hoe ik Troetelbeertjes vond tussen de wolken	15
Hoofdstuk 2	
Hoe ik met mijn eigen auto over mijn eigen enkel heen reed	21
Hoofdstuk 3	
Hoe ik de politie ervan overtuigde dat ik geen wietplantage in huis had	29
Hoofdstuk 4	
Hoe ik ouderlijke advies in de wind sloeg	37
Hoofdstuk 5	
Hoe ik per ongeluk werd toegelaten op de kunstacademie	45
Hoofdstuk 6	
Hoe chocolademelk mijn kleur bepaalde	53
Hoofdstuk 7	
Hoe ik de limousine en mijn rode loper-moment miste	61
Hoofdstuk 8	
Hoe mijn meniscus ontplofte	69
Hoofdstuk 9	
Hoe mijn collega in elkaar werd geslagen en ik pizza's bleef bakken	77
Hoofdstuk 10	
Hoe mijn collega mijn met de dood bedreigde	87
Hoofdstuk 11	
Hoe ik mijn ex ontmaskerde als vreemdganger	95

Hoofdstuk 12	
Hoe ik mijn Pabo opleiding niet mocht afmaken	107
Hoofdstuk 13	
Hoe mijn auto mij buitensloot	115
Hoofdstuk 14	
Hoe ik een opdracht van mijn droomklant verpestte	123
Hoofdstuk 15	
Hoe ik me de eerste kus van mijn grote liefde niet meer herinner	133
Hoofdstuk 16	
Hoe een dagje zwembad een middag op het politiebureau werd	143
Hoofdstuk 17	
Hoe ik mijn tas met belangrijke spullen kwijtraakte (twee keer!)	153
Hoofdstuk 18	
Hoe ik er niet toe deed op mijn eigen verjaardag	163
Conclusie	
Nog eentje dan...?	172
Dankwoord	
Applaus!	175

Een onhandig voorwoord

Als ondernemer ben je eigenlijk constant bezig jezelf uit je comfort zone te schoppen. Ben je ergens aan gewend geraakt? Mooi, dan gaan we nu iets nóg engers doen.

Toen mijn debuutroman *Glazuur* in 2012 verscheen, mocht ik van tevoren een presentatie geven op een aanbiedingsvergadering. Voor zo'n vergadering nodigt je uitgeverij een heleboel boekhandelaren uit Nederland en België uit om te showen welke titels er zoal in het nieuwe seizoen verschijnen. Ik moest 'even een praatje' over mijn boek geven. No biggie, hm? 'Leuk, hè,' zei mijn redacteur nog enthousiast.

Léuk? Voor groepen spreken was (en is nog steeds) niet een van mijn specialiteiten. Ik informeerde naar wat ik in vredesnaam moest vertellen, en mijn redacteur antwoordde: 'O, gewoon waar je boek over gaat. Wees maar jezelf, dan komt het helemaal goed.'

Over of het daadwerkelijk goed kwam, lopen de meningen uiteen. In ieder geval was ik mezelf - en hoe. Mijn redacteur was laaiend enthousiast over mijn 'hilarische' verhaal, terwijl ik me alleen nog de zweethandjes en blinde paniek herinner. Er ontbreekt in mijn hersenen volgens mij een filter dat zou moeten voorkomen dat alles wat ik denk, direct uit mijn mond rolt. Zodoende begon ik mijn praatje met: 'Hoi, ik ben Lisette Jonkman en ik moet heel nodig plassen.'

Vervolgens heb ik per ongeluk mijn cupmaat verteld (geen idee meer waarom, maar het was op dat moment heel relevant), een vrij grote spoiler gegeven over het verhaal en bij het vragenrondje een mevrouw voor een meneer aangezien. Het was ook niet alsof ik dat laatste kon verbloemen door te doen alsof ik de man naast haar bedoelde, want ik zei: 'U daar, achterin, de meneer met het turquoise jasje.'

Dat was mijn eerste kennismaking met in het openbaar over mijn boek spreken, als je mijn speech tijdens de prijsuitreiking van de Chicklit Schrijfwedstrijd niet meerekent. Persoonlijk vind ik niet dat die telt, want ik zei alleen maar: 'Eh... wow!
Dit is echt... vet... eh... bizar...

Wow!'

Door mijn aangewakkerde spreekangst heb ik op mijn eerste boekpresentatie níet zelf het woord genomen, maar alles laten vertellen door mijn redacteur en mijn vroegere basisschoolleraar. Tijdens het signeren sprak ik natuurlijk iedereen wel persoonlijk, maar dat is toch anders. Achteraf had ik spijt als de haren op mijn hoofd dat ik niet even over mijn eigen poepebroekerigheid heen was gestapt. Misschien zou ik nooit meer zo'n kans krijgen!

Ter plekke nam ik me voor: als ik ooit een tweede boek uitgeef, ga ik wél iets zeggen op de presentatie. En zo geschiedde. Ik had mijn speech voor de presentatie van Verkikkerd heel vaak geoefend in de auto van en naar mijn werk. Ik kon hem dromen.

Toen ik op het podium klom om iedereen toe te spreken, begon ik dan ook vol vertrouwen te vertellen - om er plotseling achter te komen dat ik was begonnen bij het einde van mijn speech. Dat deelde ik heel eerlijk met de aanwezigen, die er gelukkig om konden lachen.

De angst voor spreken is nooit helemaal verdwenen, maar ik heb hem wel grotendeels onder controle gekregen. De vier boekpresentaties hielpen goed mee, maar waar ik vooral veel aan heb gehad, was het geven van workshops naar aanleiding van mijn boek Schrijven kreng!. Er ging bij mijn eerste workshop een wereld voor me open toen ik voor het eerst zenuwachtig een opdracht afratelde, en de mensen die aan mijn workshop meededen vervolgens die opdracht gingen uitvoeren. Zoals ik had gevraagd. En na afloop kwamen deelnemers me zelfs bedanken voor wat ik ze geleerd had.

'Wow!'

Ik had in het openbaar gesproken, en mensen hadden er serieus iets aan gehad. Er ging een wereld voor me open. Vanaf dat moment ging ik met iets meer zelfvertrouwen voor een groep staan. Natuurlijk flap ik er nog regelmatig rare dingen uit. En ik heb echt een scherm nodig met daarop mijn PowerPointpresentatie, anders blijf ik stuurloos ratelen en eindig ik ergens vlak onder Tokio. Maar als iemand aankondigt dat ik in het openbaar moet spreken, heb ik sinds een klein jaar niet meer de neiging spontaan een gebroken been te faken (of beter nog, echt een been te breken).

Daarom vind ik het ook zo knap dat Raimke niet alleen genadeloos met de billen bloot gaat in dit boek, maar ook op het podium klimt bij TED. Als je onhandig bent, zijn er twee opties.

- 1) Je probeert het te verbergen.
- 2) Je maakt er je handelsmerk van.

Raimke heeft duidelijk dat laatste gedaan. De lessen in dit boek (waar ik af en toe echt hard om gelachen heb) getuigen van zelfkennis, maar Raimke schuwt ook een gezonde dosis zelfspot niet. En hé, het kan blijkbaar altijd erger. Ik ben bijvoorbeeld nog nooit met mijn eigen auto over mijn enkel gereden.

De volgende keer dat ik tijdens een workshop per ongeluk iets te veel informatie geef, moet ik maar gewoon denken aan Ondernemend en Onhandig. Dat je een kluns bent, betekent niet dat je geen ondernemer kunt zijn.

Dat bewijst Raimke wel in dit grappige (en leerzame) boek.

Veel leesplezier!

Lisette Jonkman

Auteur van onder andere Verkikkerd, Verslingerd en Schrijven kreng!

Voor ik met de billen bloot ga...

... leg ik je bij deze graag uit waarom ik eigenlijk een boek wilde schrijven over de bijzondere combinatie onhandigheid en ondernemen.

In november 2014 benaderde een dame van TEDxBreda mij als spreker voor de 2015-editie. Toen ik in 2013 tijdens dit event in het publiek zat, dacht ik nog: Op een dag wil ik ook op een TEDx-podium staan. Je snapt dus dat ik door de kamer danste van blijdschap toen ik werd gevraagd! Maar al snel sloeg de paniek toe, want waar moest het over gaan?

Ik zie TEDx-sprekers als experts in hun vakgebied. Of mensen met een inspirerend levensverhaal. Daar pas ik toch niet tussen? Als animatie filmmaker ben ik echt wel goed in wat ik doe, maar ik vind mezelf geen expert. En of ik nu hele inspirerende verhalen heb? Pijnlijke verhalen wel ja, meer dan genoeg. Schaamtevolle prestaties voortkomend uit mijn eigen onhandige gedrag...

In mijn blog schreef ik weleens over mijn onhandige prestaties plus de lessen die ik daarvan leerde. Het viel me op dat ik meer reacties van lezers kreeg als ik me kwetsbaarder opstelde. Kennelijk waren mijn onhandige acties een feest der herkenning! Was dat dan mijn kracht: Mijn pijnlijke, maar leerzame verhalen delen? Expert wilde ik mezelf niet noemen, maar ik was toch minimaal ervaringsdeskundige op het gebied van onhandigheid. Ondanks mijn schaamte was ik niet te beroerd om mijn eigen fouten toe te geven en er van te leren.

Misschien hoorden mijn onhandige prestaties tóch thuis op het TEDxBreda-podium. Maar hoe kon ik expert

worden op het gebied van onhandig zijn? Het is niet dat daar een opleiding voor is... Wanneer vind ikzelf iemand een expert? Als iemand een boek over zijn vakgebied heeft geschreven. Ik wist wat me te doen stond! De aanleiding voor dit boek was duidelijk en hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik overtuigd raakte van de noodzaak.

Ik vind dat er veel te weinig boeken zijn over falen. Er zijn er genoeg over succesvol ondernemen en ook in mijn netwerk zie ik dat men graag successen deelt. Blijkbaar is het delen van mislukkingen niet vanzelfsprekend, terwijl je daar juist zoveel van kunt leren. En is het wel zo realistisch om alleen je successen te delen? Niemand is toch alleen maar succesvol? Ik voelde me als startende ondernemer vaak een onhandige kneus. Als er weer eens iets mis ging, dacht ik dat ik de enige was waarbij dat gebeurde. Later kwam ik erachter dat iedere (ja echt, iedere) startende ondernemer onzekerheid kent. En bij iedere startende ondernemer gaat weleens iets fout. Met dit boek wil ik laten zien wat ik allemaal van mijn fouten heb geleerd. Misschien leer jij er ook iets van. En misschien ook niet. Dan heb je in ieder geval gelachen.

Alle anekdotes in dit boek, zijn persoonlijk en echt gebeurd*. Sommige situaties zijn grappig, andere zo pijnlijk dat je er wellicht ongemakkelijk, triest of boos van wordt. Toch wil ik dit alles met je delen, want mijn onhandige privé-leven is een rijke bron van leerzame lessen. Mijn allereerste herinnering (de eerste anekdote) illustreert precies hoe ik in het leven sta en de rol die fantasie hierin speelt.

TEDxBreda 2015 is al geweest. Mijn boek was dus niet af vóór het event**, maar ik heb toch op het podium gestaan met mijn verhaal:
Embrace your clumsiness and live an awkward life.
De reacties na afloop lieten me inzien dat er echt behoefte is aan het delen van onhandigheid en mislukkingen. Daarom ligt dit boek nu voor jouw neus.

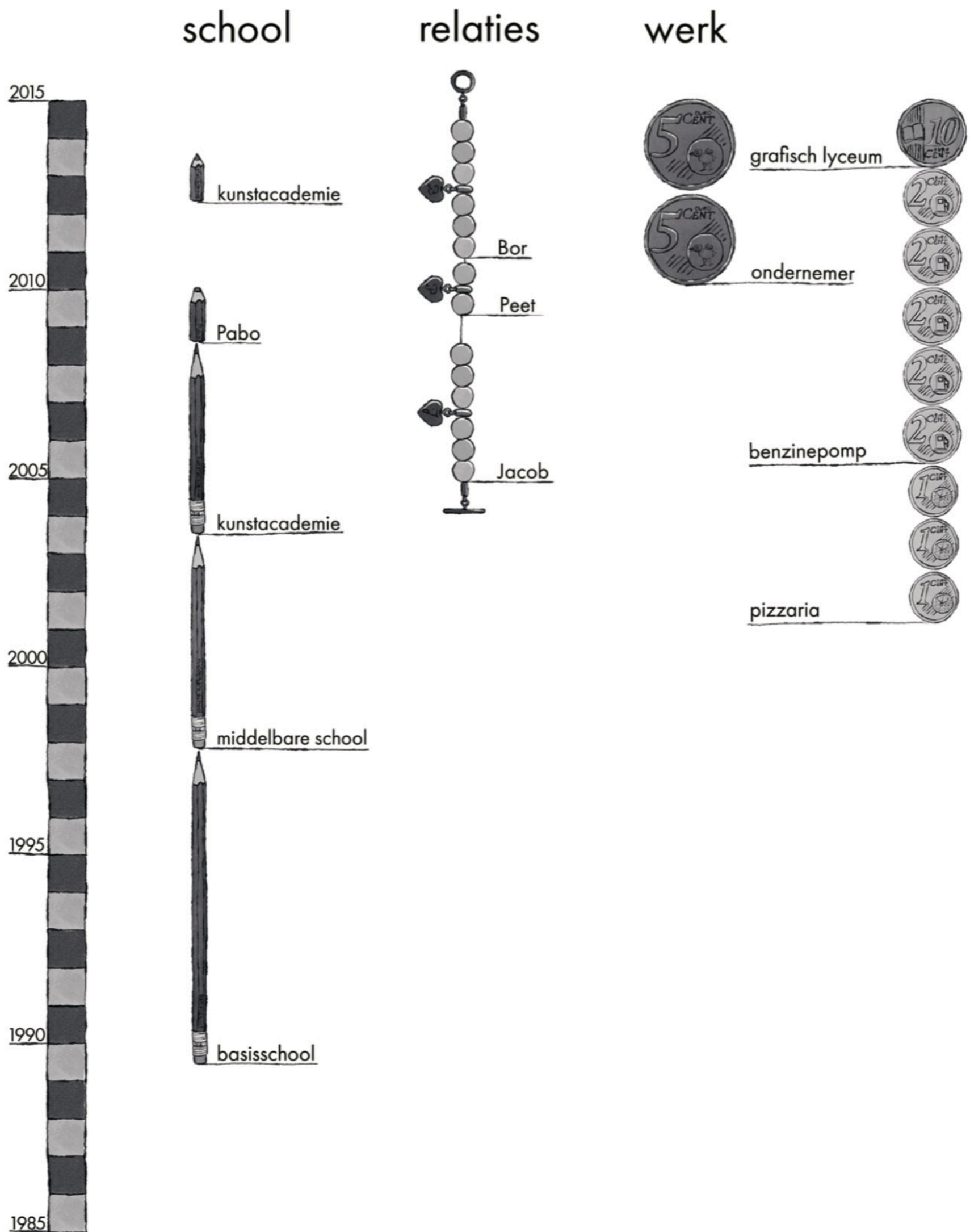
Ik zet mijn schaamte opzij en ga met de billen bloot.
Je zult zien dat onhandig zijn een hele menselijke eigenschap is; zelfs voor succesvolle ondernemers.

A handwritten signature in black ink that reads "Rainke". The signature is written in a cursive, flowing style with a large, sweeping initial 'R'.

*De namen in de anekdotes zijn omwille van de privacy veranderd.

**Niet door onhandigheid, maar in verband met de fysieke ongemakken van mijn zwangerschap.

Mijn afgelopen dertig jaar in een notendop

Hoe ik troetelbeertjes vond tussen de wolken

“Raimke, Raimke, kom eens gauw hier! Kijk eens wat ik tussen de wolken zie... Kom gauw!” Ik draai me om naar mijn moeder. Haar ogen schitteren van opwinding. Ze wijst naar buiten. Wolken. Ik zie wolken met roze randjes als een grote kudde schapen voor het intense blauw van de lucht.

“Zie je ze?! Daar, er springt er net één achter die wolk!” Haar vinger raakt enthousiast het glas van het raam. Ik kijk haar ietwat verbaasd aan. Wat bedoelt ze? Toch werkt haar enthousiasme aanstekelijk. Ik heb werkelijk waar geen idee waar ze naar wijst, maar kennelijk is het iets heel bijzonders.

“Mam, wat zie je dan? Ik zie niet wat jij ziet. Wat springt er achter een wolk?” Ze gebaart me om dichterbij te komen. Ik druk mijn neus tegen het raam. De vleugel van het vliegtuig wiebelt vrolijk in de grote kudde wolken met roze randjes. Zachtjes fluistert ze in mijn oor:

“Troetelbeertjes... De wolken zitten vol met Troetelbeertjes.”

Verbaasd kijk ik haar aan. Troetelbeertjes? Zou het echt? Met haar nagel tikt ze op het glas. Ik druk mijn neus zo hard mogelijk tegen het raam. Een minuut lang observeer ik alle wolken heel nauwkeurig. Geen Troetelbeer te bekennen. Teleurgesteld draai ik om naar mijn moeder. Ik voel tranen prikken achter mijn ogen. “Mam, ik zie echt geen Troetelbeertjes in de wolken.” Mijn lip begint te trillen. Ze kijkt me glimlachend aan en aait me over mijn bolletje. “Lieverd, je moet heel goed kijken, anders zie je ze niet.” We drukken samen onze neuzen tegen het raampje. “Zie je die ene wolk die lijkt op een hondje dat moet plassen? Daarnaast staat een roze Troetelbeer. Kijk maar, hij zwaait naar ons.”

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en kijk vervolgens op de plek die mijn moeder aanwijst. En kijk nou! Er staat inderdaad een vrolijke, roze Troetelbeer naar ons te zwaaien!

Er verschijnt een gigantische glimlach op mijn gezicht. Ik draai mijn hoofd een beetje opzij, mijn blik ontmoet

die van mijn moeder. “Ik zie hem staan, mam! Ik zie hem staan! Hij zwaait naar ons!” roep ik terwijl ik wild terugzwaai.

“Ssstt, niet zo hard, je vader slaapt. Kom, laten we samen nog meer Troetelbeertjes gaan zoeken tussen de wolken.” Mijn moeder knipoogt naar me. We drukken onze neuzen weer tegen het glas en de rest van de vliegreis besteden we aan het zoeken van Troetelberen tussen de wolken.

Wat ik hiervan leerde

Fantasie en mogelijkheden

Voordat je denkt dat mijn moeder dementerend is en ik totaal niet spoor, wil ik graag de context van voorgaande schetsen. Dit is namelijk mijn eerste herinnering, zo'n 27 jaar geleden. Ik was ongeveer drie jaar oud en vloog met mijn ouders voor vakantie naar Griekenland.

Ik was enorm fan van de Troetelbeertjes. Ik las samen met mijn moeder (lees: mijn moeder las voor) Troetelberenboeken en in het weekend keek ik tekenfilms over deze vrolijke wezens.

Mijn moeder is een creatieve vrouw. Aan huis heeft ze een atelier waar ze teken- en schilderles geeft. Van jongs af aan heeft ze mijn fantasie proberen te prikkelen. De liefde voor de wereld om mij heen en genieten van de kleine dingen, heb ik zeker van haar meegekregen. Maar wat ik echt heel bijzonder vind, is dat ze mij geleerd heeft om zelf dingen toe te voegen aan wat er al is. Niet voor niets is dit mijn allereerste herinnering.

Verzonnen waarheid

Mensen vragen mij weleens: “Wilde je altijd al animatie filmmaker worden?” Het antwoord is nee. Al is het terugkijkend een hele logische keuze geweest. Ik kan me niet anders herinneren dan dat ik bezig was met verhalen verzinnen en vertellen.

Mijn ouders vonden het ook ontzettend leuk om te stimuleren dat ik in dingen geloofde. Sinterklaas was een bijzonder feest bij ons thuis (hele speurtochten werden door het huis uitgezet), maar ook kleinere dingen werden mooier

gemaakt. Zo maakte mijn vader me wijst dat zijn opa en oma een bloemenwinkel hadden. In werkelijkheid hing er in onze gang een trouwfoto van zijn grootouders waarbij het stel omringd werd door bloemen. En dan natuurlijk nog het chocolademelkverhaal, maar daar kom ik later op terug.

Logischerwijs ging ik al snel zelf dingen toevoegen aan de werkelijkheid. Ik kan me nog herinneren dat ik in groep acht een opstel schreef over Flippo's. De platte schijfjes met afbeeldingen van Looney Tunes karakters erop waren in die tijd een rage. In mijn opstel schreef ik over de oorsprong van Flippo's. Ze vonden hun oorsprong in de Romeinse tijd, waar soldaten hun tijd doodde met het stapelen van platte schelpen, om vervolgens te proberen deze stapel om te gooien. Tenminste, dat was mijn invulling van de geschiedenis achter de Flippo's. Mijn leraar was duidelijk onder de indruk van mijn verhaal. De conclusie die ik daaruit trok, was dat mensen kennelijk behoefte hebben aan een mooiere verzonden waarheid.

Donkere periode

In mijn puberteit heb ik veel gelogen. Ik merkte dat leeftijdgenoten mij interessanter vonden wanneer ik bijzondere verhalen vertelde. Zo schaamde ik me toen ik naar de middelbare school ging en nog nooit echt had gezoend. Dus verzon ik mijn eerste zoen. Door het vele liegen, begon ik te twijfelen aan mezelf en mijn leven. Zouden mensen mij nog wel leuk vinden als ze erachter kwamen dat niet alles wat ik vertelde waar was? Ik vond mezelf namelijk niet leuk, dus waarom zouden anderen dat wel vinden? Later vertelde de dokter me dat ik last had van een depressie. De aanleiding was het overlijden van mijn nichtje, net als ik dertien jaar oud.

De oorzaak van de depressie was dat ik niet gelukkig was met mezelf. Ik zat niet lekker in mijn vel, ook al sportte ik zeven dagen in de week. Ik vond mezelf dik en lelijk. Daarnaast vond ik mijn innerlijk door al dat liegen ook niet mooi. Daarbij kon ik maar moeilijk mijn plek vinden op school, ik voelde me zoveel anders dan mijn klasgenoten. Vaak stelde ik mezelf de vraag of de wereld niet beter af was zonder mij.

Pas toen ik werd toegelaten op de kunstacademie kwam er een einde aan deze donkere periode. De academie voelde als een warm bad. Een school vol mensen die 'anders' waren. Voor het eerst voelde ik me begrepen en

vond ik een manier om mijn depressieve gevoelens een plek te geven. In eerste instantie was het verbeelden van mijn gevoelens en gedachten een manier van verwerken. Later werd het mijn manier om mijn ideeën en verhalen met anderen te delen.

Tijdens mijn studie kwam ik erachter dat ik graag mijn eigen verhalen wil vertellen en graag zelf de regie in handen houd. Door schijnbare toevalligheden belandde ik uiteindelijk bij de studierichting Animatie. Al snel begreep ik dat dit was waar ik thuishoorde.

Geen beperkingen

In de wereld van animatie kan en mag alles. Het is een directe vertaling van grenzeloze fantasie. Er zijn geen mensen of dingen die je beperken in je doen en laten. Het is een manier om in beeld uit te leggen wat in tekst abstract en ongrijpbaar blijft. Een manier om diverse zintuigen aan te spreken en emotie over te brengen. Waar mijn moeder vroeger al probeerde om mijn fantasie te prikkelen, zo heb ik uiteindelijk in animatie het medium gevonden om mijn fantasie te delen. Het is voor mij nu heel erg makkelijk om elementen toe te voegen aan de wereld die al bestaat.

Animatiefilm heeft mijn leven leuker gemaakt. Bij iedere gekke gedachte, fantasie of droom is er nu een mogelijkheid om het te delen met de wereld. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat ik dat ook doe, maar alleen al het idee dat het kán, is erg fijn. Het feit dat er in animatiefilm geen beperkingen zijn, heeft als gevolg gehad dat ik in mogelijkheden ben gaan denken. Dat staat in groot contrast met de negatieve manier van denken uit mijn puberjaren. Waar ik toen altijd uitging van beren op de weg, zie ik nu tientallen manieren om deze beren te passeren. Misschien zijn het wel gewoon Troetelberen die aan de kant gaan op het moment dat je naar ze zwaait.

Positieve vragen stellen

Ik ben ervan overtuigd dat je als mens kiest voor negatieve of positieve gedachten. Als ervaringsdeskundige weet ik dat negatieve gedachten het leven niet leuker maken en mij ontzettend beperken in mijn doen en laten. Iedere dag als je opstaat, kies jij ervoor hoe je het leven tegemoet treedt. Niemand anders maakt deze keuze voor jou.

Stel, je bent ondernemer en je hebt een droomklant. Dan kun je denken: Daar kom ik nooit binnen. Waarschijnlijk maakt die gedachte je zo somber dat je niet eens moeite gaat doen om bij die droomklant binnen te komen. Je kunt ook denken: Hoe kom ik bij mijn droomklant binnen? De kans dat je vervolgens mogelijkheden gaat bedenken of er met anderen over gaat praten, is veel groter. Uit ervaring weet ik dat je vanuit die laatste gedachte wel bij jouw droomklant binnen kunt komen.

Wanneer je je laat leiden door het stellen van positieve vragen in plaats van negatieve blokkerende gedachten, bereik je meer.

Daarnaast kan een beetje fantasie geen kwaad. Denk dus maar vrolijk buiten die spreekwoordelijke doos.

Mij helpt het als ik mezelf de tijd niet gun om te gaan twijfelen bij een kwestie. Als ik een bepaald doel voor ogen heb, stel ik mezelf de vraag: Hoe ga ik dat bereiken? Vervolgens hou ik in korte tijd een brainstorm met mezelf. Ik maak dan een opsomming van manieren waarop ik mijn doel zou kunnen bereiken.

Stel, ik wil binnenkomen bij droomklant X. Hoe pak ik dat aan? Ik bedenk tenminste vijftientig mogelijkheden. De reden dat ik voor zoveel opties kies, is om buiten de standaard mogelijkheden te gaan denken. De standaard opties bieden zich namelijk als eerste aan en zijn het meest voor de hand liggend. Voor deze opsomming geef ik mezelf een kwartier de tijd. Door die tijdsdruk is er geen tijd om mijn eigen ideeën in twijfel te trekken en geef ik ruimte aan spontane, gekke ideeën.

Hier een voorbeeld van zo'n brainstorm:

1. Uitzoeken hoe ik droomklant telefonisch kan bereiken.
2. Droomklant e-mailen.
3. Een brief sturen naar droomklant.
4. Gewoon langs gaan bij droomklant en motivatie uitleggen.
5. Droomklant via Twitter benaderen.
6. Droomklant via Facebook benaderen.
7. Droomklant via LinkedIn benaderen.
8. Uitzoeken of iemand in mijn netwerk een link heeft met droomklant.
9. Met een spandoek voor het gebouw van droomklant gaan staan.
10. Droomklant een bos bloemen sturen.

11. Uitzoeken waar droomklant woont en 'toevallige ontmoeting' in scene zetten.
12. Droomklant treffen in café en 'spontaan' gesprek aangaan.
13. Een blog schrijven over droomklant.
14. Een animatie maken voor droomklant.
15. Een advertentie in een grote krant plaatsen gericht aan droomklant.
16. Een zelf gemaakte briefkaart laten bezorgen bij droomklant.
17. Een postduif-bedrijf inschakelen voor mijn brief.
18. Uit zoeken of droomklant een faxmachine heeft staan.
19. Langsgaan bij droomklant met zelf gemaakte koekjes.
20. Zo'n vliegtuig met een spandoek eraan over gebouw van droomklant laten cirkelen.
21. Uitzoeken of droomklant meer sociale media kanalen heeft.
22. Mensen benaderen die al vaker zaken hebben gedaan met droomklant.
23. Uitzoeken op welke netwerkgelegenheden droomklant aanwezig is.
24. Droomklant mijn prentenboek sturen.
25. Video online zetten met mijn zoekvraag.

Uiteindelijk is mijn actie een combinatie geworden van nummers 2, 8 en 22. Maar voor wanneer ik niemand in mijn netwerk had gehad die mij verder had kunnen helpen, had ik al een ander gek idee om een onvergetelijke indruk achter te laten. Dan had ik een korte animatie gemaakt over zelfgebakken koekjes met op het einde de belofte dat als ik op gesprek zou mogen komen ik verse zelfgemaakte koekjes zou meenemen. Welke droomklant kan dat nou weerstaan?

